

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **H. D. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, toho času pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u Blatna, zast. Mgr. Adamem Hefnerem, advokátem se sídlem Koželužská 3034/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2025, č. j. 33 A 21/2025-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **11 966,26 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného (ze dne 15. 4. 2025, č. j. OAM-424/BA-BA01-BA06-Z-2025) byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále také „ZZC“). Doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 7. 2025. Dne 13. 5. 2025 podal žalobce žádost o „*posouzení důvodů zajištění*“ ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu (slovy zákona žádost o propuštění ze ZZC, pozn. NSS). Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2025, č. j. OAM-424/BA-BA01-BA06-PŘZ-2025 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) rozhodl tak, že žalobce je i nadále zajištěn.

[2] Žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Neshledal pochybení žalovaného při posuzování žádosti. Ten řádně odůvodnil, proč byly splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ačkoli je dle tohoto ustanovení možné nahradit

zajištění zvláštním opatřením, které může podle § 47 odst. 1 písm. b) téhož zákona spočívat v tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu osobně hlásí žalovanému v době jím stanovené, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky – vyjma zapůjčené částky – a ani možností si je obstarat. Žalovaný rovněž spatřoval nedostatečnou záruku v podobě zajištěného ubytování u žalobcova známého a uvedl, že jelikož zde nemá žalobce žádné vazby, je možné, že bude pokračovat v cestě do Polska, kam původně směřoval. Krajský soud zhodnotil, že nejen tyto argumenty vedly odůvodněně žalovaného k závěru, že není na místě uložit zvláštní opatření, a dodal, že nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce pokusil vyhledat na území ČR nelegální práci či se opět pokusil žít mimo dohled správních orgánů.

II.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítá, že byly naplněny podmínky pro aplikaci § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Doložil potvrzení o ubytování u rodinného přítele M. L. v Praze, čímž objektivně prokázal, že existuje osoba, která je způsobilá a ochotna mu zajistit bydlení, a naplnil tak svoji důkazní povinnost. Jedná se o známého stěžovatele, který daný vztah fakticky potvrdil vydáním zmíněného potvrzení. Pokud měl žalovaný pochybnosti o pravdivosti tohoto potvrzení, mohl a měl pana L. kontaktovat a požádat jej o vyjádření. Financování pobytu stěžovatele na území ČR nemělo být vůbec zkoumáno. V projednávané věci mělo být zkoumáno pouze to, zda je stěžovatel schopen se osobně hlásit u žalovaného v době jím stanovené. Pokud by měl stěžovatel povědomí o tom, že bude toto kritérium zkoumáno, nepochybně by doložil čestné prohlášení pana L. o finanční pomoci. K údajnému obratu ve vyjádření, který je mu vytýkán, protože původně hovořil o kamarádech v D. a v Ú. n. L., zatímco nyní mu poskytuje ubytování známý z Prahy, stěžovatel uvádí, že žalovaný i krajský soud chybně předpokládají, že pan L. není jedním z těch přátel z D. či z Ú. n. L.. Pan L. nabízí stěžovateli ubytování v Praze, neboť zde vlastní nemovitost, nicméně je jedním z přátel, se kterými se stěžovatel právě v D. setkával.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům tyto úvahy vedly. Naznal, že v případě stěžovatele jsou dány důvody pro jeho zajištění, a že z prokazaného jednání stěžovatele by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření bylo nedostačující a neúčinné. Žalovaný rovněž podotkl, že stěžovatel nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Maďarsku, kde se po přiletu z Vietnamu zdržoval, ačkoliv mu v tom objektivně nic nebránilo. Pokud by jej nezadržela policejní hlídka, nejspíše by i nadále pokračoval ve svém nelegálním pobytu. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost.

III.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje

pokračování

vlastní zájmy stěžovatele, přičemž výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nepředestřel žádné dostatečné důvody, které by svědčily pro odklon od dosavadní rozhodovací praxe.

[8] Kasační stížnost není přijatelná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje předně na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti dostal. Rozsudek je řádně a srozumitelně odůvodněn. Je z něj patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti (posoudil pobytovou situaci stěžovatele) a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu.

[11] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že se skutkově i právně obdobnými případy nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 13. 1. 2020, č. j. 5 Azs 338/2019-28, ze dne 3. 6. 2025, ze dne 9. 3. 2023, č. j. 5 Azs 50/2022-29, č. j. 6 Azs 30/2025-22, usnesení ze dne 4. 6. 2025, č. j. 6 Azs 35/2025-23 či usnesení ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 100/2025-18 a další). Vzhledem k tomu, že tyto závěry jsou použitelné i v nyní posuzované věci, nemá Nejvyšší správní soud důvod se od závěrů vyslovených v uvedených rozhodnutích jakkoli odchýlit.

[12] Stěžovatel ve své argumentaci především uvádí, že naplnil svoji důkazní povinnost k prokázání splnění podmínek pro uplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Pochybnosti o pravdivosti měl žalovaný řešit kontaktováním stěžovatelova

známého, který mu ubytování má poskytnout. Nejvyšší správní soud k tomuto připomíná, že sám krajský soud v bodě 18 odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že žalobci (stěžovateli) „není vytýkána nepravost zjištěného ubytování, nýbrž jeho hodnota jakožto prostředku záruky dosažitelnosti žalobce pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a eventuálně navazujícího řízení o správním vyhoštění“. Mimo to se k této otázce NSS vyjádřil v usnesení ze dne 4. 6. 2025, č. j. 6 Azs 35/2025-23, ve kterém konstatoval: „Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo usnesení ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43). (...) Nová skutečnost spočívající v možnosti ubytování u známého na tomto nic zásadně nemění. Judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021 č. j. 4 Azs 136/2021-50).“

[13] Stěžovatel dále v kasační stížnosti upozorňuje na to, že krajský soud neměl řešit, jak bude svůj pobyt v ČR financovat. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). V nyní posuzované věci nejen s ohledem na stěžovatelův cíl dostat se do Polska a na neexistenci jakýchkoliv rodinných vazeb v ČR může posuzování (ne)dostatku finančních prostředků nepochybně představovat nedílnou součástí hodnocení použitelnosti zvláštního opatření (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Azs 532/2018-38). Ani v tomto ohledu tedy nelze shledat pochybení krajského soudu, které by svědčilo přijatelnosti kasační stížnosti.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti závěrem uvedl, že osoba, která mu zajišťuje ubytování, je jedním z dříve uváděných přátel z D., o kterém již v předcházejícím řízení hovořil. V této souvislosti však nelze přehlédnout, že ani v žalobě se stěžovatel nezmiňuje o panu L. jako o jednom ze svých přátel z D., ačkoli mu chybějící spojení s touto osobou vytkl už žalovaný v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel na to v žalobě nijak nereagoval (pouze uvedl, že po něm není možné důvodně požadovat, aby vyjmenoval všechny přátele, co v ČR má). V případě této části kasační stížnosti tedy nezbyvá, než s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. uzavřít, že přípustná není taková argumentace, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

IV.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud vybočil z dosavadní rozhodovací praxe, ani že by zde byl dán důvod se od dosavadní rozhodovací praxe jakkoli odchýlit. Neshledal ani žádné hrubé pochybení krajského soudu svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. Odmítl proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak

pokračování

měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[17] Stěžovateli byl k jeho žádosti ustanoven usnesením NSS ze dne 2. 7. 2025, č. j. 7 Azs 127/2025-21, zástupce Mgr. Adam Hefner, advokát. Náklady v podobě odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna zástupci stěžovatele byla stanovena za dva úkony právní služby spočívající v první poradě (včetně převzetí a přípravy zastoupení) a v doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Zástupci stěžovatele tak náleží odměna za tyto úkony celkem ve výši 9 240 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ustanovený zástupce u prvního z úkonů s odkazem na § 12 odst. 1 advokátního tarifu žádal zvýšit odměnu dvojnásobně pro jeho mimořádnou obtížnost (pro nepřítomnost tlumočníka). Nejvyšší správní soud nicméně nemá za to, že by v dané věci použití dvojjazyčných karet, resp. aplikace Google Translator, bez dalšího představovalo službu mimořádné obtížnosti ve smyslu uvedeného ustanovení (srov. např. usnesení NSS ze dne 2. 8. 2021, č. j. 6 Azs 142/2021-54). Zástupce stěžovatele má dále právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci náleží také náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 900 Kč (6 započatých půlhodin na trase Plzeň – Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Tis u Blatna – Plzeň). Dále soud ustanovenému zástupci přiznal cestovní výdaje ve výši 926,26 Kč. Vyšel z údajů technického průkazu předloženého ustanoveným zástupcem: vozidlo Škoda Fabia, palivo benzin (BA), kombinovaná spotřeba 6,9 l/100 km. Při ujetí 112 km (tam a zpět) činí základní náhrada 5,80 Kč/km podle vyhlášky č. 475/2024 Sb. celkem 649,60 Kč a náhrada za pohonné hmoty při průměrné ceně 35,80 Kč/l benzínu s oktanovým číslem 95 činí 276,66 Kč ($112 \times 6,9/100 \times 35,80$); celkem tedy 926,26 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově mu tedy přísluší odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 11 966,26 Kč. Tuto částku mu Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu